

*На син ми Милан
За она што не можевме да му дадеме
Август 2008*

Светислав РАКИЋ

МОСТОВИ

(поезија)

Издавач
МАЛО СОНЦЕ
ШТИП
2008

**ВО АЛЕЈАТА НА СРЦЕТО
ОЖИВУВААТ СПОМЕНИЦИТЕ
- БИСТИ ВО БЕЛ НЕПРЕБОЛ ИСКЛЕСАНИ**

МОСТОВИ

НЕШТО ЌЕ ОСТАНЕ

Нешто ќе остане...

Нешто ќе остане да лебдее

во воздухот на летата што ќе дојдат!

Нешто ќе мириса со мирисот

на неискажаните зборови

во огнената пајажина на летните пладниња

што ќе се нижат како монистри,

една од друга поскожурени

од долгата трка со неизодот!

Нешто ќе ме допира

со здивот на твоја прва насмевка,

на моето прво треперење

- на нашетота прво откривање

на румените водопади на зората ...

Нешто ќе остане...

Нешто ќе остане да пече:

нешто што не допрев со срцето,
нешто што не видов со душата,
нешто што не мириснав со очите...
Нешто некажано,
а од кажаното поболно што било...
Нешто сепак ќе остане...

НЕМОЌ

Долг е мостот на стравот,
над два мига испружен:
едниот - мрак што се лула
вториот - црна дупка зјапнатина...
Ветрот в лице ми дува
- плунката ми ја враќа...

ДИВОКОПАЧ

Не копај во шумата на сенките
кај што сличен на мене
ги закопал некогаш останките на сонот
Не копај скриен, прикриен,
под плаштот на лагата стутулен...
Не копај ни кога дозвола ќе добиеш,
ни кога тапијата на болот ќе ја наследиш
и кога срцето ќе ти крвари со крвта
што ја оставив заради сличноста
со бојата на цветот
што не стасав да го одгледам...
Не копај во шумата на сенките
кај што срцето си го закопав
за да ме враќа со музиката
на пролетните водопади
по растрчаните ледини на тагата

каде штурат штурците

на последниот сонет

за реката на мојата одминливост...

Не копај во шумата на сенките...

ТВОИТЕ ОЧИ

Твоите очи

- заод

во кој истекуваа сите неизгреани сонца

од моето срце,

тогаш,

кога се учевме да љубиме;

мрестилиште

- во кое се спаструваа немите МРЕНИ

на пресеменатите зборови;

тогаш,

кога никој не знаеше да го чита

врелиот шепот од твоите усни;

глоѓосана постела

за сите заобиколени вистини

и измислини невивистини,

тогаш,

кога се будеа сите кртици

на бессонот,
на рассонот,
на недосонот...

Ги чуваш ли уште во нив
дивите одблесоци на игрите
што не ги доигравме,
што само ги замислувавме:
недоделкани за љубов -
преголеми за прескакулица,
или сал повтор се раѓаш
од болното завивање
на штавените времиња,
за да ме мачиш ?

ЗАДОЦНЕТИ ПАТНИЦИ

Ги стокмуваш ли усните
како и тогаш,
кога од коприните на сонот
шиеше просирни фустанчиња
за куклите на твоите бакнежи,
толку немирно растрчани по ливадите
на мојата срамежливост,
толку гордо задишани по нагорниците
на моите обиди да излезам од детето
што копнееше да сирне во шивалната
во која твоите марифети
личеа на вештини на маѓосничар

Моите бакнежи сеуште талкаат
од една до друга адреса,
како задоцнети патници низ времето
што и самото ги заборавило изворот
и мигот на своето откровение,
и го бараат волшебството
што остана заклучено во шивалната
во која никој повеќе не шије
просирни фустанчиња
со марифет на циркуски маѓосничар...

А толку многу сакам да ти испратам
шишенце мирис на косено сено
од ливадите на мојата срамежливост...

УТРА ПОД ПЛАНИНАТА

Твоите усни и денес се будат
надрочени од медовина,
(од онаа иста медовина
со која што пчелите
ги полнеа сотовите во кошниците на дедо)
кога одеше наутро на изворот
под неспокојните брези
над малата куќарка
да ги симнеш од образите
личните јаболчиња на последниот сон,
а росата се повлекуваше меко
во корењето на зелените треви,
плашејќи се да не ти ги извалка табаните
од седеф и прегладнети воздишки.

Сенките на утрата под планината
по кој знае којпат ја играат
истата претстава во сала без публика,
а јас сеуште ги хранам
прегладнетите птици на неспокојот
со трошки засушени водишки,
како и тогаш,
и оној ден
кога ја однесе со босите табани
сета роса од ливадите под планината,

оставјќи ги во окото на изворот
румените јаболчиња на последниот сон.

Твоите усни и денес се будат
надрочени од медовина,
а јас, гладен – прегладнет,
го живеам животот во старите утра под планината.

МЕЃУ СОНОТ И ЈАВЕТО

Во мојата мисла расцутува цветот
на првата воздишка -
розов мирис под прав на пожелтена хартија.

Утрото е широка ливада
по која пасат немирните срни на детството,
барајќи ги кладенчињата на твоите очи
од кои сите сакавме да ја угасиме жедта
на првороденчињата на љубовта.

Плетенката, што ја плетевме сите заедно
од маглите на сонот
и ветриштата на јавето,
скриени секој под сенката на сопствената ѕвезда,
ја чувам сеуште неоскрнавена
во кивотот на ноќта
како прва причесна
и последна тајна вечера.

Ништо не е исто и се е како тогаш:
и црешите во дворот на соседите,
и песната на првите темјанушки,
и мирисот на дождот во липите...

О колку сум жеден, колку прегорен,
по капка вода од кладенчињата на твоите оч

СОСЕМА НЕРАЗЛИЧНО ОД ТЕБЕ

Те милував,
принцезо моја недостижна,
од скритите пенцери на копнежот тивок,
те милував со поглед ист таков,
неразличен во ништо од твојот,
со кој ти ги милуваше кукличките
во колекцијата на мојата себична сестра,
додека во очите таложеше воздишки
што не си родена под нашата стреа...

Ти ги милував елегијо на младоста моја
воздишките кротки што течеа ко нектар
низ тажните реки на твоите очи,

неразлични во ништо од моите –
претесни летишта за пчелите на копнежот
што се роеја во мирисот на косите твои .

Ги милував,
принцезо непреболена моја,
коприните меки со боја на костен
и лачите немирни, златести во нив
што сонцето случајно ги забораваше божем,
ко пастир стар, излапавен, пред смрачка
по некое јагне од стадото што изумува бело,
кога со твоето име,
шепот стивнат на усните ми,
Розите на сонот ги мамев во примка.

Ги милував, розо моја напрецветана,
сите рози во името твое,
со истиот жар и истата љубов
со кои ти и ги носеше
на наставничката в пролет
што ја љубев неразлично од тебе
затоа што знаев дека ја љубиш и ти...

МОСТ

На А.К. (девојчето со топлина во очите)

Камен во воздухот....

Згрутчена каловина

во дамарите на светлорната

песна на славејот од незнајните далечини...

Огледало -

ликови одамна изедени

Сенки -

се будат неволничките револтирани,

јарички што не застаруваат,

да распретаат во буништето на глупоста

какол – житото да го пронајдат -

должник за одговор што им остана.

Сонце во ноќта...

Серенада на отфрелена лач

ги отвора со трепет ќепенците на срцето

во бигорот длапка што издлабило...

Два шпила карти со различни симболи

меша судбината на маса

со простирка од меланхолични очи...

Крик -

од обата рида на страданието...

Камен во воздухот...

Хаосот како мост телото го нуди...

КЛУЧЕВИ

Пастелните звуци на песната
на упокоените времиња
се лепат како поликолор
на рапавиот ѕид
на испразнетата соба на душата.

Влезот и излезот се заклучени
со различни клучеви...

Ги смешавме ли тогаш
во смешната караница,
па јас да не можам да излезам,
а ти залудно да чекаш да ти отворам.

СЛАТКО ОД ЦРЕШИ

Кога зрееја црешите,
на кумбетот во малото дворче
стававме големо тенџере
и чекавме да зоврие шербетот

Твоите очи личеа на презреани цреша
и имаа сјај на босоного детство
во солзта што остануваше во нив
секогаш кога ќе те повлечев за прцлата
оти не знаев друг начин
на кој ќе ти кажам колку многу
го сакам слаткото од цреша.

Полна кофа алкајсии сипуваше мајка
во зовриениот шербет -
гостите со слатко од цреша

ги добросувавме тогаш
- гостувањето благо да им биде,
а мене твоите црши
највкусни ми беа,
но немаше книга
што ќе ме научи како да ти кажам,
па саде за прцлата те влечев...

Сето маало мирисаше од слатко на мајка
кога со шербет врел се полнеа алкајсиите,
а мене твоите цреши умот ми го блажеа
и ги сечев босите табани по маалските сокачиња
вежбајќи акробации на надежен циркузант
кој за награда саде ќотек пред спиење добива
оти од незнаење за прцлата те влечеше.

И денес жените поставуваат кумбети
и зовриваат шербет во големи тенџериња,
но денес никој не добросува гости со слатко,
и девојчињата немаат очи
со боја на презреани цреши
ниту има циркузанти за прцлата што ги влечат...

ОСТАЈ МИ ГИ КУЛИТЕ

Остај ги кулите на мојата светост
во нивните сидини и мојот живот е всидан;..
Внимавај стапалото кај го ставаш
кога по сидот стамен се качуваш,
камењата се лизгави од солзите
на неистребените - нескршените
што ги победија вековите – оковите
со оружје од вреки сол што јаде;
Внимај и на длпките ,што така личат саде,
очи се тоа угасени, сониште недосонети
во небото над нас истечени;
усти зинати, ветрот на маката им да го соберат
за да ни го завештат како откровение за себеси...
Не мавтај возгорден со барјакот на срамот
дури високо го креваш мечот на поробувачот
истиот што главата на прадедоти ја спасри
и ги обесчести сите наши прамајки
сите наши прасестри и нашите праќерки...
Тргни го превезот од очите на заблудата
опул фрли на кулите силни, надвременски

див пркос на времето невремено
што не сотрува од памтивек до недоглед,
од недотекот до неистекот...

МОСТОВИ

Недоглед во пајажина на летно сонце
- Инсект горделив пливнат во бои...

Мостот брег бара
да се слее со идилата
- мома невенчана,
подмладена,
девица нераздевичена...

Цврст брег мостот бара.

Зелените пожари собрале душа
од последниот дожд...

Зелен мирис во крвотокот плиска
со истата магија
со која ги задоивме препекнатите души
со зелените сокови на радоста...

Зелените пожари на последниот дожд...

Белиот крик
на зашилените копја во далечините,
што ја бодат снагата на малаксаното небо
како разјарени копјаници
врз кои се истурил гневот
на поразениот војсководец,
ја отвора срамежливо пупката
на твојата насмевка
што остана неотворена
на последниот час во природа:
кога учевме за лековитите моќи на тишината
и ја затворавме со плашливото биење
на дамарите на приот бакнеж
многузборливоста на срцата....

Белиот крик

на зашилените копја во далечините...

ПАГАНИНИ

(или, песна за урнатиот мост)

Твоето детско бубалче на копнежот

сеуште го бара Паганини

по испуштените сужеа

на приказната на твојот живот,

јас, беден собирач на старо железо,

одамана го изгубив слухот за музика...

Мојот живот – слатка чаша пелин

Твоите усни – горчливи ко мед

Ништо не е како некогаш....

ВО ЛАБОРАТОРИЈАТА НА ЗБОРОТ

УЛИЦА

Се најдов на улица
на која лугето се судираат со силуетите
на своите нерассонети чекори.

А чекорите налудничаво бегаат
од сопствената музика
кај што никој нема да ги препознае.

Во песокот на руините на последниот сон
крвава трага од одрана душа
се лижи самата себе
со сув јазик на прекршена змија

Ако ја згазнам ќе се сторам ли и јас змија?
Не, не е сон да се разбудам...

АМАЈЛИЈА

чува од завидливи очи

и зли јазици...

Чкрипи очајот во ноктите – ножеви,

чкрипи како гудало на прегазена виолина

на шините на последниот воз на среќата.

Чкрипи очајот, чкрипи гневот во стаповите

што тепаат празна сламна во гумното

од кое сето жито пред децении е собрано.

Инфицирана мисла од беснило на лакома лисица

го бара патот до појдовната станица на сонот

каде никој никого не чека

и сите препознатливи форми

имаат боја на забрав

А патот зараснал во трње

и мириси на скапани спомени

Лесно е да убиеш дете...

Лесно е да убиеш дете со ранета птица бисерогрлна

Во жар - гнездото на срцето.

КУФЕРИ

Спакувани мисли во кеси од лушпи

Што дехидрирале под сонцето на гревот...

Ноќта го крие патот до следната станица

На безгрешната проценка на стравот

За можните измами на знакот

Што покажува свиок во лево:

Опасностите се составен дел од играта

Во која правилата се заменуваат со сопки

А играчките се факти со гиљотирани глави...

Тешки се куферите

Носачот отишол на чаша пиво...

СРЕДБА

Те видов,
по два, или три века,
пак те видов
- некој ги избришал нотите
на вечерното адаџо
што потскокнуваа како мали лотки
по далгите на твоите езерца
кога плетевме килим
од миризливите акорди на немирот,
бележани со сончевиот белег
од пупката на неотворениот сон,
во едно време
на кое намерно не му дадовме име
оти сите имиња ги разименуваше
во речникот на нашиот занес...
Музико моја,
по вторпат согорувам
во твојата совршеност...

ПРОЦЕНКА

Го мерам чекорот –

Тежината,

Должината

Го мерам на вагата на сите промашувања,

На старите сопнувања,

На големите разочарувања,

Го мерам чекорот

Пред да стапнам на нечие срце,

На нечија солза,

На нечија воздишка...

Чекорот –

Живи рани по табаните,

Олово течно во колената,

Историја на лузни,

На пентерења

Без почеток и крај

По ридиштата на мртвите

Експедиции на немирното дете...

Го мерам чекорот
Со опитност на мајстор,
Со точност на геометар,
Како воздржан коментар на хирург
И недоречена мисла на филозоф,
Го мерам чекорот,
Но даските...
Даските под него секогаш се итрици
И пак некоја ќе ме измами
Со своето најадено срце

ЦЕР

Во фустан од најчиста светлина
стокми ја тагата...

Накинџури ја,
истафри ја како мома за мажење,
нека блеснат од неа монистрите
на спомените
како очи на млада пуполка
што гушка бара од новиот ден...

Од срма и свила извези вез
на одразот стивнат
во времето зад,
кај што волчји заби бразди сечат
а зборовите не можат да се доречат
низ мигот скутучен да се провлечат
па месишта кинат, печат,

ја парталат кожата,

по стрништа ја влечат...

Собери бронза од првата зора

дури сонот уште не истинал в черги,

дури мислата трње не пошла да газе...

Троа бронза саде нацрпи

со солзата - бисер бигоросан

на насмевката на последната надеж –

кога стивнуваше плачот на закланите срњи...

Стокми ја тагата

во фустан од најчиста светлина...

КАКО КАМЧЕ ВО СОВЕСТА

Како да го запрам непремолкот
што може да ги опожари цветните леи
во кои цутат нашите зеднички спомени,
непремолкот што ќе ги сопне ждребињата
на сите наши планирани

и непланирани игри,
што ќе го оскрнави световодот
на нашите недосонети сни,
иконата на вајстиножедните
пред која заеднички пеевме псалми
и ги величавме сите неродени светци
и уште понеродените светици?

Како да го запрам непремолкот
што навира од дното на дамарите,
како задишан демон
од најтемните понори на пеколот,
што татни во руменилото на секоја зора
со силата на подземните водопади
на бессононицата,
и ме тера да им заблазувам на сите
што го пресекле јазолот на двојбата?

Како да го запрам непремолкот,
непремолчиво што молчи
во тажните очи на утрото,
во сувата насмевка на денот,
во натечените мускули на ноќта,
а да не го срушам мостот
што се спружил како закана
над новата бездна?

АМАНЕТ

На Монушка

Пред иконата на светиот Фануриј
кога стоиш,
со свеќа тивкотрепетна,
бела,
побела и од кожа на совест на бебе,
не спомнувај го само името
на утрешниот испит -
милиони души, од светлото му око
Светителско, немиросани што останале,
чекаат прежеднето на тебе
името да им го запомниш,
извор среде пустина да ископаш,
на прадедедовците
кај што солзите се таложеле,
со црпалка од првовенчана мисла
благослов да нацрпиш
за племето многустрдно...

Во иконата на Светиот Фануриј
ликот спокојно ти се прелива со мислата
што ги бара корените на достоинството
во црните ветришта
на триш поцрните векови,
кога филмот на иднината го цензурирале
со трозаби камшици – братољупци

секогаш без крај
и секогаш со ист почеток
и со исти страданија...

Таа мисла првовенчана,
тој топол оган што со галеж срце разигрува,
ќе има ли место во неа
за сите прежеднети,
за сите прегладнети,
за многустрадните
и себенајдените,
кога во друг светител ликот ќе го огледуваш?

КОРЕНСКО МЕНУВАЊЕ НА НЕШТАТА

Се доселив - се преселив,
се исселив – се заселив,
се расселив - се вселив...
од некаде и никаде
од секаде и невекаде
од не знам каде,
од некај – годе,
од било каде...
секогаш нов,
секогаш почетник,
перспектива без минато
и минато без перспектива,
со ѕвезда на надеж на патот,
и меч на сомнеж над вратот,
како вечно тврдоглав јавач
на дивиот коњ на времето,
што никој не успеал да го скроти.

СИРЕНА

На Светлана

На карпата жаломорска,

што ги расплискува воздишките,

Малата сирена го чека својот морнар

Од последната пловидба низ очајот...

Солзопис на пергамент од штавени илузии

Ликот мил и го свенува...

За мене, за тебе,

За нас тројцата

ВО СОБАТА НА СРЦЕТО

БЕЗИМЕНА СИЛА

Последователно се пентрам

Од еден до друг врв на болката

И ги оставам зад себе

Во безвучната долина на ножевите

На минатите времиња

Ветвите контури на стравот од височините...

Замор ли срцето ми го нагризува

Или баладта што не ја разбирам

Ги бара нотите низ сончевите падини

На твоите насмевки

Во кои останаа осакатените птици

На големите идеали

Со мртвата душа на илузијата

Дека пак ќе полетаат кон небото

На изгубените години...

Воздишко моја -

Во тебе сите музики се збрани...

ИНАЕТ

Таго бисерна,
и твојот крст од поцрнет јантар
на грбот свиткан ќе го носам
и со песна во очите
ќе го изодам патот
до нашата Голгота
каде и да е...
ниту троскотот на болката
што се коти:
од семето
од коренот
од ластарите му,
во одот не ќе ме сопне
не ќе ги испие соковите
на мојата тврдоглавост
што ја калев во воздишките твои
како невешт чирак
во зачадената ковачница на судбината...

Насмевко угасена,

Ништо не е посветло од тебе

Во мракот што сака да не голтне...

БАЛАДА ЗА ЖИВОТОТ

Ни една пролет немала толку нежност
во гласот на своето надоѓање
од пределите на замислените почетоци,
каде секоја песна е кантата на вљубените
а боите се распознаваат по името
на сликарот на последното платно
на судбинското прашање
во кое се прекршуваат смислата и бесмислата...

Мислев, сите магии на дланка ќе ти ги донесам
ќе те облечам во свилата на најсветлиот зарек,
мислев, со седефот од душата
ќе ги исполирам сите твои недоиграни игри
и ги бакнував во мислите сите сокачиња
по кои останале расфрланите парчиња
од твоето детство
како тажни кукли

после препирка со најдобрата другарка...

Тивко одсвонува ехото на дамнешната радост

во темните длабочини на твојата болка

а јас фатен, изулавен

со две раце во еден ракав протнати

ги бројам капките на времето

од стреата на избезумените мисли...

Таго бисерна,

ништо не е повечно од тебе

и толку беспомошно одминливо

во миговите кога сите сонови заличуваат

на кривки стебленца исушена трева...

ИДИЛИЧНА ПЕСНА

Овој пејзаж,
што не ги спознал уште
скриените искри во гламјите
на човечката велеиздаја,
суште ги бара
безгрижните стадата срни,
кога должината на скокот се мереше
со единици радост,
и потоците
со песната на идилата
на првото пролетно утро
во чие небо се огледуваа белите бакнежи
на срамежливите качунки,
и жолтите миризби на глуварчињата.
Овој пејзаж
што ги прескокнал во сонот
озабените очи на скриените вистини
за сите современи митови,
тагува по шепотот на мајските роси
и вљубениот одраз на утринското сонце
во нивните насмевки,

Овој пејзаж,
што ме буди на полноќ
како молежливо тропане на прозорец
од некој заталкан намерник,
е прекрасна илустрација
за насловната страница
на читанката на забравената етика...

ДОЛГ

Стои времето

-вода застоена,

бигор зборот дури мудрува...

Стои времето

Зрак скаменет во мислата,

во лабораторијата на зборот...

Лагите пеат сини псалми

за гордите ангели на немоќта

вистината има вкус на забрането овошје

што скапува на дрвото

над гладниот опул на лудоста,

во лабораторијата на зборот...

Посети ме

кога времето повтор ќе потече,

кога бигорот ќе стане килибар,

кога зракот ќе се усили во мракот,

посети ме во лабораторијата на зборот

и потсети ме дека ти должам плод

од забранетото овошје...

Не бери гајле и ако последниот е ...

ТРАМПА

На син ми

Како ровја нека ме ослепи
светлината на мигот,
нека ми го одземе видот:..
прашина глочкава во очите,
жетва без берикет,
отчет на распната надеж
сред бури нестивнати...

Мигот – мисла прегладнета
ден неразденет
радост нерсцветана
заталкан зрак сред шума од светлини...

О, ти, преслатка измамничке,
невенчана невесто на сонот,
што умот ми го полниш
со себеизеднина

кога те нема -
нахрани ми ја мислата,
раздени ми го денот,
расцветај ми ја радоста
- ослепи ме
и на образот на мракот
пресликај го мигот зрачен,
а потем -
и мене однеси ме..

СЕНКА

Сенка сум,
се влечкам пред себе
и не се погледнувам...
Сакам да се наждапам,
Да се прескокнам,
да се престигнам
но секогаш сум побрз од чекорот
што сака да ги столчи
контурите на новата намисла
за отривање на закопаните монети
на последните војни на светлината.
Сенка сум...
Издолжен по плочникот
на тврдоглавоста
за три должини повеќе
од вредноста
што никогаш не ќе ја спознаам...

ПРОКЛЕТСТВО

Секое поистоветување со себе
Во ведрото огледало на утрото
Ми засекува парче од боцкилав тел
Во набабрените мускули на мислата
Што сака да ја отвори вратата на денот.

Стара мисла во невестински дреи
Бара ерген да ја раздевичи запечената тишина
Во проколнатиот замок на многузборливоста

Секое поистоветување со себе
Во возљубените очи на ноќта,
што ме прифаќа разгалено на сувата боска,
Ги растатнува подземните врутоци на животот
- Во коритата на себенадраснувањето
бликоти огнената лава на воскреснатите страсти...

ИКОНОСТАС

На Весна

Резба во времето...

Меко удираат чеканите на спомените

врз длетото што остава траги

во месото на неповторените мигови...

Фигурите воопшто не се важни

- секој ќе се препознае

и секој ќе ја негира својата присутност

во резбата на иконостасот

за храмот на мојот живот..

О, колку е тажно ограничен просторот

па не може да ги собере сите епизоди

од приказната што никој нема да ја прочита!

Дојди, пресликај го ликот

во централниот мотив

онаков, каков што јас сакам да остане
- во него никој друг да не се препознае
и никој да не ја негира твојата присутност.

ЗБУНЕТА ПЕСНА

Пред секоја крстосница на животот
наидувам на прашалник – лево или десно?
Очите се вртат лево, а чекорот влече десно,
како да не знам која нога во кој чевел треба.

Прашувам за метежот на тишината,
за сребрената постела на спокојот –
таму ги наоѓам глувотијата на џагорот
и скршеното огледало на кобната убавина.

Велам: покажете ми го местото од каде може
сето сонце да се собере во гладната душа,
сите ветришта да се скротат во отечените уши!,
а се будам како давеник во реката на измамата –
прегладнет за сонце, прежеднат за воздух.

Потоа ги побарав доброто срце на дивината
и ранетата душа на природата –
ја најдов само сувата рака на болката
што(најверојатно), некој предмене
ја откорнал од своето рането срце
и ја нахранил со сите сокови на наивноста
за да расцути од злоба и да ме задави.

Не, никако не се снаоѓам пред тие
излакатени крстосници на животот

СТРАВ

Експресниот воз на времето
ги прегазува лугето
како мравки...

Го гледам тоа со очи на був,
а мравка сум и самиот на неговите шини,
во која сврдлат тенките игли на стравот.

Црн синџир од озабени ноќи
бара да пополнам некаков прашалник
во кој секое прашање е од тесто на лудило.

Никој не стасал да раскаже за крајот...

Каде е тогаш смислата на бдеењето
над насипот на неспокојот?

ДЕЦА

Не, јас не сум поет,

Од зборови

играчки си направив, саде -

за да останам дете.

Песната со плач ја намирисав -

за да останам дете

Уште тебе да те научам

како да играш криенка со брчките

па обајцата да останеме деца...

МАГИЈА

Метастазите на магијата
се расчаталиле низ зглобовите
низ крвотокот фрчат експресните возови
на последна рожба
на сопствената прескакулица,
на последното себенадминување,
последното себенадраснување,
очите на чинкифрлачката талкаат
по хоризонтите на повампирената надеж
таму кадешто оживуваат
од здивот на великомачениците
мртвите птици
на замолчените илуминации

Слушај, слушај како набабрува
воздухот на пролетното утро
од румените мириси на метафорите!

ПАТ

**И градител и проектант
и трасер
и амал бев
кога го градев
овој пат
во беспаке што води:
Без мостови
над провалии,
без тунели
под планини,
без патокази
на крстосници..
Без дрвја крај банкините
птиците да ги зберат -
здив да здивнат.
Овој пат,
од мене што почнува,
во мене крај ќе скраси
и со мене ќе исчезне...**

СРЦЕТО НА НОЌТА

Црните очи на ноќта ме понижуваат
со ножевите на бессонот.

Јас одамна и го закопав срцето
под една од липите во паркот.

Некаков бунтовник рие
со ноктите на изминатите векови
(зарем толку многу се размножија)
во армираната почва
на прекинатата песна на спокојот
ко да сака да и го врати.

А што ќе и е срцето на ноќта
кога јас одамна ја слеков наметката од душата
накинџурена со монистри
од себични идеали
и манири на крадец на ситни задоволства?

Ноќта ме понижува
со црните ножеви на бессонот,
со кепенци од гнил инает
се обидувам да ги затворам прозорците
на истинатите мераци -
да не воскреснат,
да не ме издадат...

**И ПОКРАЈ СЕ
на син ми Мики**

И ПОКРАЈ СЕ, НЕ МОЖАМ ДА ТЕ ОБВИНАМ,

**ОД ЈАЈЦЕТО НА ТВОЈАТА НАСМЕВКА -
МОЈАТА ЉУБОВ СЕ ИСПИЛИ
И ПАТНИК СТАНА:
ПАТИШТАТА НА СМИСЛАТА ДА ГИ ДООДИ.**

И ПОКРАЈ СЕ, НЕ МОЖАМ ДА ТЕ ОБВИНАМ,

**ОД НАФОРКАТА НА ТВОИТЕ ОЧИ
ГЛАДНОТО ЧЕДО НА НАДЕЖТА ГО ЗАСИТИВ,
ПА СЛУШАМ,
СЛУШАМ КАКО ТАТНИ СИЛАТА НЕГОВА
ВО ДАМАРИТЕ НА СИТЕ ОТФРЛЕНИ.**

**И ПОКРАЈ СЕ, НЕ МОЖАМ ДА ТЕ ОБВИНАМ:
НЕСВЕСЕН КОВАЧУ НА МОЕТО СЕБЕНАДРАСНУВАЊЕ,
БЛАГОРОДНА ПТИЦО НА МОЈАТА МИСЛА,
НАФОРО НЕИЗЕДНА НА МОЈАТА НАДЕЖ...**

СОДРЖИНА:

Нешто ќе остане.....	6
Немој	7
Дивокопач	8
Твоите очи	9
Задоцнети патници	11
Утра под планините	12
Меѓу сонот и јавето	14
Сосема неразлично од тебе	15
Мост	17
Клучеви	18
Слатко од цреши	19
Остај ми ги кулите	21
Мостови	22
Паганини	24
Улица	26
Амајлија	27
Куфери	28
Средба	29

Проценка	30
Цер.....	32
Како камче во совеста	34
Аманет	36
Коренско менување на нештата	38
Сирена.....	39
Безимена сила	41
Инает	42
Балада за живс	43
Идилична песн	45
Долг	47
Трампа	48
Сенка	49
Проклетство	50
иконостас	51
збунета песна.....	52
страв	53
деца.....	54
магија	55
пат	56
срцето на ноќта.....	57
и покрај се	58

ИЗДАВАЧ

МАЛО СОНЦЕ

Светислав РАКИЌ

МОСТОВИ

УРЕДНИК

Светислав Ракиќ

ЛЕКТОР

Весна Ракиќ

КОРИЦА И ИЛУСТРАЦИИ

Анакин

РЕЦЕНЗИЈА

Гордана Стојковска

Делчо Везенков

КОМПЈУТЕРСКО ПЕЧАТЕЊЕ

МАЛО СОНЦЕ